

кокошките, накацали отъ снощи за сънъ, не се побутватъ; че и стариятъ герзакъ уморилъ се отъ утреното си кукуригане и той престаналъ да пѣе, а само се надигналъ, озърта се и гледа къмъ двора . . . Въ другия дворъ къмъ обора кравитѣ лежатъ, издигатъ глави, като че се готвятъ да ставатъ, дочули стѣпките на ратая; а цвѣтята въ саксиитѣ, наредени до стобора, който дѣли кѣщния дворъ отъ градината, сѣ дигнали цвѣнали коронки и лѣхатъ благоухание.

Петъръ Габара дълго поема дѣха на цвѣтята, свежитѣ въздишки на ранното утро, па унесе погледъ къмъ мерата, задъ която въ утрения здрачъ се разгъватъ разгърнатитѣ обятия на избуели ниви.

Тамъ далечъ въ нивята, нощта прибираше тъмни поли и утрения сребристъ заръ ласкаеше смѣлчалитѣ се поля и далечната вѣтрена мелница.

Сѣмваше се.

Габара обичаше да съзерцава сѣмването изъ родна Добруджа и не снемаше очи отъ далечинитѣ.

Има нѣщо дивно пленително въ сѣзоряването надъ тая равна крайнина.

Равнинитѣ, съ задѣхани гърди се разгъватъ да поематъ свежия лѣхъ на руменото утро; небето бистро и влаговито, въ упоение се е надвѣсило надъ дѣхащата земя, сякашъ да я разбуди съ цѣлувка отъ утрenna дрѣмка; между бистрото небе и тъмнеещата се, като зелено кадифе земя, се люлѣеше нѣкаква утрenna ома-ра, сплетена отъ лека прозрачна мъгла и руменина. Сякашъ унесени сѣнливи погледи срѣщаха усмивката на земята; галѣха се, милватъ се и се люлѣятъ на нѣкакви невидими крила . . .

Петъръ Габара виждаше усмивката, чувстваше лѣха на крилата и нѣкаква радостъ облѣхваше душа и гърди. И съ затаена радостъ слѣзе въ двора, извади кофа прѣсна вода; наплиска съ шепа лице; намокри съ прѣсти бѣлата си коса. Отъ намокреното топло тѣло